

Radnótisokk

KultúrSokk különkiadás

2008. március

AKTUÁLIS
Tavaszi Fesztivál

SPORT
Sítábor

UTAZÁS
Olaszország

TANÁRINTERJÚ
Békési Eszter

SZÍNHÁZKRITIKA
You are my destiny

Ára: 90 Ft

Tisztelt Olvasók!

Ezt a számot a kultúrának ajánlom. Tudom, a kultúra nem egy olyan dolog, aminek lehetne bármit is ajánlani, de én mégis a kultúrának, a fogalomnak ajánlom. Csak azért, mert van, és jó, hogy van.

Ha ez a KultúrSokk nem lenne elég, nem csak olvasni, hanem tapasztalni is akartok, ajánlom a Tavaszi Kulturális Fesztivált és az Alapítványi Estet!

Jó olvasást, kulturálódást, pihenést, tanulást!

KURGYIS ESZTER
FŐSZERKESZTŐ

Tartalom

- 3-4 VendégToll: A nagy Levin - Répafőzelék vaníliapudinggal
- 4-5 Tanárinterjú: Békési Eszter tanárnő
 - 6 Aktuális: Valentin-nap
 - 7 Aktuális: Nőnap - női szemmel
- 8-9 Utazás: Az ókori revü; Olaszország más szemszögből
- 10 Sport: Radnóti-sítábor cenzúra nélkül
- 11 Aktuális/Kultúra: Radnóti Tavaszi Kulturális Fesztivál
- 12 Színházkritika: You are my destiny - kritika
- 13 Színházkritika: You are my destiny - a darab
- 14-15 Humor: A diákmesterember gyötrelmei
- 15 Aktuális: Baka István
- 16-17 Így írunk mi: Mint a szél
- 18 Ószintén: Emosok és más egyéb nyalánkságok
- 19 Kultúra: Márciusi programajánló

Répa főzelék vaníliapudinggal

A menzáról szándékozom írni ezúttal, amelyről, kertetés nélkül bevallom, lesújtó a véleményem. Sokáig azt hittem, ezzel a menzán étkezők kivétel nélkül így vannak, mígnem aztán (két évvel) ezelőtt valaki kijelentette, hogy ő bizony maradéktalanul meg van elégedve a szolgáltatással. Ez persze az én véleményemet nem ingatta meg, s mint gyakran tapasztalom, sokan velem értenek egyet. Mi a baj a menzával, pontosabban az ott fogyasztható étkekkel?

Természetesen nem számítok arra, hogy egy nap marinírozott hal lesz, majonézzel, félbevágott keménytojással a tetején, Turbigó módra. Ilyesfajta gasztronómiai csodákra a világ egyetlen menzája sem alkalmas. A közétkeztetés az egyben tömegétkeztetés és lássuk be, vannak ételek, amelyeket egyszerűen nem lehet tömegek számára (gyorsan) előállítani. Bár, megjegyzem, még él az emlék bennem, hogy a nyolcvanas években ettem menzán palacsintát, ami akkor lucullusi élménynek hatott. Nem is a környezet bánt engem, hiszen a menzák mindenütt sivár élettérnek mondhatók, nem szórakozni jár oda az ember. Sőt, ebből a szempontból a mi menzánk még kimondottan élményszerűnek mondható a rendszeres fotókiállításokkal. Mennyivel üdítőbb, ha a falon függő képeken legelteti a szemét az ember, ha már a tányérjában nincs semmi (vagy nem mer odanézni). Szóval nem a körítés bánt engem, hanem a köret, meg ami mellette van. Meg még sok minden más is.

Kezdjük az elején. Elvileg kétféle étel közül lehet választani. A választás demokráciáját azonban erőteljesen befolyásolja az a tény, hogy az embernek (pl. tanár:) hány órája van, mert 7. óra után a választás lehetősége köddé foszlik.

Leves általában egyféle van, de legalább jó meleg, nem is lehet megenni csak a második után (utolsókból lesznek az elsők). Úgy látom, szünetben lerohanók ezért aztán nem is bajlódnak vele. Állítólag az ÁNTSZ vagy minek a rendelete alapján tartják forrón, a szalmonella és egyéb biológiai csodák ellen, és ez így van rendjén. De akkor az utána következő „második” miért lehet hideg? Rendszerint a sajtos tészta szokott nagyon kihűlni, amivel kapcsolatban megjegyzem, hogy az a sajt, amit erre szoktak szórni, szerintem sose látott tehenet. Egyszer ki kellene próbálni, vajon megromlik-e egyáltalán vagy teljesen műanyag. A levessel más bajom is van, mégpedig a benne lévő tészta. Krúdy sírna, ha itt kellene ennie minálunk. A levesbetét (van,

aki e szót még ismeri?) a leves legkényesebb alkotóeleme. Ha ugyanis túlfőzik, akkor valami gusztustalanul puha masszává változik, ami opálóssá teszi a csontlevest (aminek egyébként áttetszőnek kell lennie). Bölcs háziasszonyok nem is teszik a levesestálba, hanem külön tálalják, s mindenki szed magának. Ez menzán nyilván kivitelezhetetlen.

A második fogással szintén gyakran adódnak problémáim. (Majdnem azt írtam, hogy főétel, de túlzásnak éreztem.) Itt van mindjárt a mennyiség kérdése. Nehéz eset. Egyfelől azt tapasztalom, hogy főként alsóbb korosztályok igen sokat meghagynak a tányérjukon, meg a moslékba (a malacok megeszik). Másfelől az idősebbek, már-már felnőtt, fejlődő szervezetek, versenyszerűen sportolók stb. biztosan tudnának többet is enni. Annak idején, a múlt században, még dívott az un. „repeta” intézménye, ami azt jelentette, hogy a menzaidőszak vége felé (pl. zárás előtt 10–20 perccel) a megmaradt ételből lehetett másodszer is kérni. Ezzel itt egyszer próbálkoztam két óra után nem sokkal (fél háromkor zárnak), sajnos sikertelenül. Arra hivatkoztak, hogy még jöhetnek. Biztos jöttek is.

Olyan eset is van, amikor nem az étel mennyiségével van gond, hanem az összetételével, például a benne fellelhető hús mértékével. Szinte biztosra veszem, hogy van arra vonatkozó törvény, hogy a közétkeztetésben a napi (vagy heti, mind-egy) ételmennyiségnek mennyi fehérjét kell tartalmaznia. Komolyan mondom, legalább másfél órát pocsékoltam ennek megtudakolására az interneten, de mintha valakik szándékosan nem akarnák, hogy ez az információ közkinccsé váljon. Így csak sejtem, hogy a rizsben eltévedt pár szem húskocka „méreten aluli”.

Időnként borzalmas kombinációk bukkannak fel az étlapon, mint például a répa főzelék. Véletlenül sem általában a répa főzelék ellen van kifogásom. Sőt, ki kell jelentenem, hogy a főzelékeket olykor kimondottan jól készítik el, ami nem csoda, mert ez éppen az az ételféleség, amelyet könnyű nagy mennyiségben jól főzni. A baj az, ahogyan a répa főzeléket (előkelőbb nevén: finomfőzelék) készítik. Rendszeresen

azt tapasztalom ugyanis, hogy vaníliaíze van. Egyszer rá is kérdeztem a konyhásnéninél, vajon vanília cukrot tesznek-e bele. Nem, közölte, hanem egyenesen vaníliapudinggal készül, állítólag a gyerekek így jobban szeretik. Hát, lehet, hogy a gyerekek így jobban szeretik, én azonban külön szeretem a pudingot és a főzeléket. Valamint szeretem a pörköltet is, meg a kukoricát és a babfőzeléket is. De miért akarják ezek keverékét „csilis bab” néven legyömöszölni a torkomon, amikor épp a lénység, vagyis a csili

hiányzik belőle? Persze tudom, a sablonos ellenérv mindegyre az, hogy „mit akarsz ennyi pénzért?”. Egyszerű: jó ételeket, igazi nyersanyagból a saját nevükön. Van egy angol tévéműsor, amelyben három csapatnak kell meghatározott (de igen csekély) összegből alapanyagokat vásárolnia, majd ezekből ételt főznie. Nekik általában sikerül kevés pénzből jót főzni.

A NAGY LEVIN

Interjú Békési Eszter tanárnővel

– Hogy került Szegedre?

– 18 éves voltam, és felvételiztem. Az még egészen más rendszer volt. Nem vettek fel Pécsre, de ugyanabban az évben felvettek Szegedre, a Tanárképző Főiskolára, életem legszebb éveit töltöttem itt. Szóval, hálás vagyok..., hogy nem vettek fel Pécsre.

Magyar-népművelés szakon kezdtem a tanulmányaimat a felsőoktatásban, és miközben ezt végeztem, áthallgattam az egyetemre, magyar szakra. Közben felvettem a filozófiát is. Így gyorsan 3 diplomám is lett.

– Hogy kezdett a tanárnő médiát és drámát tanítani?

– Amikor idekerültem a Radnótiba, 2003-ban, két osztályt kezdtem el tanítani magyarból. De már ott volt a levegőben, hogy lesz egy új óra, amit kötelezően bevezetnek, és feltételezem azért, mert nekem az életrajzomban benne volt, hogy foglalkoztam médiával – rádióztam, tévéztem, újságot írtam – felmerült a nevem, hogy legyek én, aki médiát fog tanítani. 2004-re kötelezővé vált a tárgy, én belevágtam, és nagyon szeretem csinálni.

A színjátszás pedig úgy jött, hogy mivel végeztem drámapedagógiát is időközben, felajánlották nekem, hogy tartsam én a drámaórákat a T-szekkel. Örömmel elfogadtam.

– A 9-es AJTP-sek minden évben mennek a Pécsi Művészeti Fesztiválra. Mindig nagy sikert aratnak?

– Hála Istennek, nem került el minket a siker eddig.

– Melyik volt a legemlékezetesebb darab itt az iskolában?

– Talán A helység kalapácsa, a mostani 11/T-szekkel. Az egy fergeteges előadás volt, de nagyon nehezen született meg. Nagyon nehezen... egy-

szer csak az utolsó pillanatban, hirtelen összeállt a darab. Minden darab összeállításakor van egy pillanat, amikor megérik. Ezt lehet érezni... A János vitéz is nagyon-nagyon szép volt, de A helység kalapácsának színpadra állításakor hosszabb volt a vajúdsági idő, ezért talán euforikusabb lett a megszületése.

– Világéletében színjátszott?

– Igen, igen. Verset is mondtam sokáig. A színház pedig mindig nagyon elvárásolt, és mindig közel akartam lenni hozzá. Vonzott. Egyetemista koromban a Mimosz csoportban játszottam többek között a tánctanár, Lázár Gyuri is odatartozott. Még sok jó barát került ki onnan. Fiatalokból, egyetemistákból álló társulat volt. A Juhász Gyula Művelődési Házhoz tartoztunk itt, Szegeden.

– Nem gondolt arra, hogy színészi pályára lép?

– De, de sokat gondolkodtam rajta. De mégis inkább tanár akartam lenni, színjátszással lehet a tanítás mellett is foglalkozni. E kettő nem válik külön az én életemben.

– Most hol játszik a Tanárnő?

– Van egy társulat, a Délkert Népszínház, három éve alapítottuk, és két éve vannak előadásaink.

– Mikor játszik legközelebb?

Áprilisban lesz egy előadás, két abszurd daraból. Illetve még biztos lesz a Fagyöngy c. előadás is, ez Krúdy Szindbádjának a feldolgozása. Ebben a színtársulatban több kollégámmal játszhatok együtt: többek között Milosné tanárnővel, Kosztolányi tanár úrral, és Kosztolányiné Nagy Erzsébet tanárnővel. Van egy gyerekszínházunk is az ottani színészek gyermekeiből, és még másokból is, akik csatlakoztak hozzánk. Az én gyerekeim is mind benne vannak.

– Tanárnő nem fárad el annyi próba és szervezés mellett?

– De! Mindenki elfárad, aki dolgozik. Bemegyek magyarórára vagy médiaórára, és csomó fáradt arc néz vissza rám. Megkérdezem: „Mi van?“, azt mondják „fáradtak“. Én is fáradt vagyok – mondjanak valami újat!

– Kiknek ajánlja a színjátszást?

– Mindenkinek ajánlom, mert úgy gondolom, hogy a személyiség kialakulásához, az önismerethez, az önbizalomhoz, de egyáltalán a nyilvánosság gyakorlásához, önmagunk vállalásához és kifejezéséhez nagyon-nagyon szerencsés lehetőség a színjátszás, egyszerűen jó játék, védőburok, hogy ne élesbe kapjuk és adjuk az első pofonokat. Na, mondjuk, az ne csinálja, akinek nincs hozzá kedve, illetve addig ne csinálja, amíg nincs hozzá kedve, mert addig gyötri magát, meg a többieket is, és azt nem szabad. Ha van kedve, akkor pedig azonnal vágjon bele! Nem gondolom, hogy attól, hogy „én nem tudok énekelni, nem tudok beszélni, akkor én ilyet nem csinálhatok“. Én ezt nem gondolom. A jelenlét, egy arc már színház. Egy arc nem tud érzés nélkül lenni. Ha van két ember, akkor már van viszony, és ezt lehet látni is. Nem kell megszólalni ahhoz, hogy színház legyen. Jelenlét kell, pulzáló emberek. És fény. És sötét.

– Tanárnő milyen választ mondana azoknak az embereknek, akik azt mondják a médiára, hogy az rossz, és hogy még csak rosszat tett eddig az embereknek?

– A média? Ez egy sematikus állítás. A média nem tesz valamit, a média egy közeg, melyben megnyilvánul a világunk. A te világod meg az én világom, a mi világunk. A média nem tud másmilyen lenni, mint amilyen a világ. Ez egy közvetítő közeg. Az más dolog, hogy a médiának megvan a maga sajátos működési elve, akár egy iskolának, és ezt meg kell és meg lehet tanulni. Azt nem kell rajta számon kérni, ami nem tőle függ. De hát ostorozzák csak a médiát, nyugodtan! Ráfér, de ki is bírja. Az egy másik kérdés, és szerintem az Ön kérdése inkább erre utal, hogy nem érezzük jól magunkat a világban, az a jelenkor emberének a problémája: hogy otthontalannak érezzük magunkat a világban, hogy idegenül, néz vissza a Világ a kíváncsi szemekre. Ez a baj! A média adhat nyilvánosságot ennek a problémának a kifejtéséhez is, ugyan-

úgy, mint bármilyen máshoz is. De meg kell tanulnunk használni a médiaeszközöket. Én ezt a problémát így fogom föl.

És amikor itt médiázunk, mikor filmet készítünk, és újságot írunk, az arra való, hogy elmondjuk, hogy érezzük magunkat a világban, és hogyan gondolkodunk róla. Mert ugye, minden nyilvánosság a média része: a görög agórától az internetig.

– Mit üzen az RMG-s diákoknak?

– Örülök, hogy beindult a diákélet. Van rádió, újság. Szóhoz akarnak jutni a diákok, és tudnak mit mondani. Vannak gondolataik, amiket meg akarnak osztani másokkal. Szerintem az az abszolút kudarc, amikor nincsnek gondolatok, érzések, vagy ha vannak is, nem akarom megosztani őket másokkal. Akkor marad a magány, a teljes befelé fordulás, ez szörnyű.

– Milyen reményeket fűz a tavaszi radnótis fesztiválhoz?

– Reményeim? Inkább bizodalمام van.

Nagyon szeretném, ha az iskola diáksága magára találna. A különböző napok különböző művészeti ágról fognak szólni. Négy nap: zene/tánc, film, vers. Négy nap keresni az élményt, a szépséget! Az élményeinkre fogunk emlékezni évek múltával. Nagyon jó lenne, ha minden évben lehetne egy ilyen fesztivál, amikor a szépséget megteremtjük és beszélhetünk is róla. Nagyon drukkolok, hogy jó legyen, és hogy szeressék a diákok ezt.

– Tanárnő készül valamivel?

– A szervezéssel. A színjátszó csoportjaimmal. A filmesek alkotásainak bemutatásaival. Ez több év gyűjteménye lesz. Jönnek vissza öregdiákok és megnézik a filmjeiket.

Izgulok, és drukkolok az iskolának, hogy méltón kezelje ezt az alkalmat, és tudjon vele mit kezdeni.

– Mit vár a jövőben az RMG kulturális életétől?

– Azt, hogy a diákság önmagára talál. Akarjon fiatal lenni, és ne koravén! Nyitott akarjon lenni, meg akarjon szólalni, akarja kifejezni, kutatni magát. Akarja versben, filmben, zenében, színházban megtalálni önmagát.

Ezt várom: éljenek a diákok itt az iskola falain belül, tartozzanak ide az önkifejezésükkel is.

Ehhez drukkolok! Jöjjenek el! Váljon így is közösséggé az iskola!

KÁDÁR ESZTER, KURGYIS ESZTER

Valentin-nap

A legtöbb ismerősömnek igen érdekes a hozzáállása a Valentin-naphoz. Legtöbbször azt hangoztatják, mennyire fölösleges, milyen giccses, szárnalmas (és más, általában nyomdafestéket nem igen tűrő szavakkal jellemezhető) ez az egész felhajtás, amit a szerelmesek napjának, a szeretet, a szerelem ünnepének tartanak. Az is hozzájárul a Bálint-nappal kapcsolatos ellenálláshoz, hogy „nem magyar találmány”, hanem valami „amerikai maszlag”.

A múltkoriban azonban elég érdekes adatokat találtam egy újságban. Kiderült, hogy Magyarországon (akkoriban még leginkább Bálint-napként) az 1990-es években vált ismertté (tehát mi ebbe igazából belenőtünk). Bizonyos országokban viszont ősi hagyományokra nyúl vissza. Anévadóról – ezen okok miatt – nincsenek igaznak mondható, hiteles adatok, de több legenda is fennmaradt, amelyek talán még sokak számára ismeretlenek. Az egyik történet szerint Valentin egy II. Claudius császár uralkodása idején élt római pap volt, akit bebörtönöztek, majd i. u. 269. február 14-én kivégeztek, mert segített az akkoriban üldözött keresztényeknek. A Krisztus-hitet követők megőrizték emlékét, és február 14-ét ezután Szent Valentin napjaként ünnepelték. Persze ez így nem magyarázza, hogy mitől lett ez a nap a szerelem ünnepe. (Igazából szerintem nagy magyarázatot a legenda további része sem ad, de azért leírom azt is...). A történet szerint Valentin börtönőrének volt egy vak lánya, akit hősünk megsajnál és imáival (?) meggyógyított. Kivégzése napján levelet írt a lánynak (aki ugye eddig vak volt, tehát valószínűleg olvasni sem tudott, de ez most lényegtelen), és a levelet úgy írta alá, hogy: „a te Valentinod”. A másik legendának már kicsit több köze van a szerelemhez. A kor és a főbb szereplők azonosak, azaz Claudiusnál járunk már megint, aki nem tudott elég katonát toborozni a hadseregébe, és betiltotta az esküvőket és az eljegyzéseket. Ugyanis azt gondolta, hogy azért nem talál elég katonát, mert a férfiak nem akarják otthagyni családjukat (alapvetően tényleg „csak ezért”, ez egyértelmű...). Ám (most egy igencsak meglepő rész fog következni, tessék majd csodálkozni!) élt a városban egy Valentin nevű pap, aki mégis összeadta a párokat. A sztori további része sejthető: a császár ezt megtudva

börtönbe záratta Valentint, aki a rácsok mögött halt meg február 14-én.

Ennyit a legendákról. Jöjjön az a rész, ami engem egy kicsit jobban meglepett. A legtöbbször azt gondolják, hogy ez az egész ünneplésdolog nem rég valahol Amerikában alakult ki, és ideszivárgott. De ez nem egészen így van! Előfutárnak tekinthető a római Lupercalia-ünnep, amit szintén február közepén tartottak. Ekkor Juno istennő tiszteletére a város fiatal férfijainak és nőinek nevét egy nagy faládba gyűjtötték, majd a fiúk találmásra kihúzták a neveket. Úgy tartották, hogy az így kialakult párok legalább a következő ilyen ünnepig együtt maradnak. A párválasztás után kezdődött a fesztivál sok tánccal és mulatozással (remélhetőleg a kihúzott partnerrel...). Érdekes lenne, ha ezt a szokást felelevenítenénk itt, Szegeden, pl. a Széchenyi téren, február 14-én. Na, mit szoltok

j ö v ő
hozzá?

A XIV. században már máshol is feljegyezték, hogy összesorsolt párok alakultak ezen a napon. Az erre a napra készített speciális kártyák már az 1780-as évektől (!) nagy sikert arattak, főleg Németországban. Később mind Nyugat-Európában, mind az Egyesült Államokban elterjedt és hódított a Valentin-napi örület. Mert ma már tényleg arról van szó. Sokszor már gusztustalan, ahogy egy-egy bolt a lehető legtöbb rózsaszín/vörös, szívecskékkel, angyalkákkal, „áj lát jó”-feliratokkal díszített, legtöbbször használatlan giccses felhalmozza a kirakatban, ezzel is ösztönözve minket, szegény áldozatokat, a vásárlásra. Én mégis úgy tartom, hogy ha már mindenképpen adni szeretnénk valamit valakinek ezen a jeles napon, akkor vannak sokkal személyesebb, kedvesebb, emlékezetesebb lehetőségek is, mint mondjuk egy plüssmaci (ami persze lehet nagyon aranyos, sőt, cuki is...). A legszebb mégis az, ha minden nap teszünk valamit (lehetőleg jót) azért, akit szeretünk... Hiszen, még ha el is ítélik sokan ezt az ünnepet, ki ne örülne annak, ha érzi, hogy valaki gondolt rá?

Nőnap - női szemmel...

Március 8-án reggel, amióta az eszemet tudom, általában alig tudok kimászni a szobámból a sok ajándéktól, (virágtól, plüssmacitól, képeslaptól, csokitól) amit nőnapra küldenek nekem mindenféle férfi/fiú rokonaim és ismerőseim. Aztán egész nap folyton cseng a kaputelefon, jön-megy a férfiak serege, mindenki felköszönt engem és Édesanyámat... Na persze... Igazából a történet így kezdődik:

Március 8-án (eddig stimmel) valamikor napközben, legalábbis az elmúlt pár évben, kaptam virágot a legközelebbi férfi rokonaimtól (szóval a bátyámtól...) Aztán, ha hétköznapra esik ez a jeles nap, akkor esetleg egy szál virágot az osztály fiú/férfi (?) tagjaitól... (Ezúton is köszönjük nekik. De tényleg!) Na, ebben az évben még ez sem adatik meg nekünk, köszönhetően annak, hogy idén szombatra esik a nőnap. Természetesen vannak olyan családok, ahol ennek a napnak még mindig nagyobb a jelentősége, mint a mai átlagos családokban. Ez nem csoda, hiszen régebben mindenhol különleges rendezvények, mindenféle ajándékok várták a hölgyeket ezen a szép kora tavaszi napon. Mára megmaradtak a bulikban a chippendale show-k és a piaakiók – már ahol...

Na de honnan is ered ez az ünnep? És miért pont március 8.? Furcsa, de igaz, hogy ez a nap munkásmozgalmi eredetű, a nők egyenjogúságával, munkavállalásával kapcsolatos demonstratív nap volt. Először 1857. március 8-án tüntettek nők New York utcáin emberibb munkafeltételekért és magasabb fizetésért. Az Internacionálék kongresszusain többször is előkerültek a nők egyenjogúságával kapcsolatos kérdések, s több fontos határozatot is elfogadtak itt a nők hivatásszerű munkavégzésével kapcsolatban. Ez véget vetett annak a több évezredes gondolatnak (tévhitnek!), hogy a nők helye kizárólag otthon van. Szintén egy ilyen kongresszuson született döntés arról, hogy

nemzetközi jelleggel nőnapot tartsanak a nők választójogának kivívása érdekében. (Hiszen milyen meglepő, de a nők valahogy nem elégedtek meg azzal, hogy az otthoni munkán kívül még valahol máshol is dolgozhattak, hanem még választani is akartak... még ilyet!) Az első nemzeti nőnapot az Egyesült Államokban tartották meg 1909-ben február utolsó vasárnapján, azaz 28-án. Két évvel később volt az első nemzetközi nőnap, melyet március 19-én Ausztriában, Németországban, Svájcban és Dániában tartottak meg. 1917. március 8-án (a juliánus naptár szerint február utolsó vasárnapján, 23-án) Oroszországban nők tüntettek kenyérért és békéért. Nem közvetlenül emiatt, de II. Miklós cár négy nappal később lemondott, majd a megalakuló polgári kormány szavazójogot is biztosított a nőknek. Ezzel vált véglegessé a nőnap dátuma is, mely a világ legtöbb országában március 8-a. Magyarországon (a kezdeti, 1913–14-es rendezvények után) 1948-tól vált teljesen elismert és ünnepezt nappá a nőnap (szovjet mintára).

Sok év telt el (kerekén hatvan), és mára ez az ünnep is elveszítette eredeti hangulatát (amiben mi nem is részesültünk.) Mondjuk nem maradtunk programok nélkül! Országszerte kedvezmények várták szombaton a hölgyeket a különböző múzeumokban, rendezvényeken, és mégsem annyira nagy hátrány, hogy idén szombatra esett a nőnap, hiszen így a bulikban is különleges meglepetések, kedvezmények várták a csajokat.

Az eddigiek magyarázatot adnak arra, hogy miért nincs férfinap. Hiszen kellett valahol valamikor küzdenie az (elvileg) erősebbik nemnek azért, hogy dolgozhasson, szavazhasson? Naná, hogy nem! Úgyhogy megérdemeljük ezt a napot, még akkor is, ha az eredeti célokat nem mi értük el...

SZERI KRISZTINA

Az ókori revü

Így február közepén, a Colosseum árnyékában sétálgatva eszembe jutott, vajon Cézár szeretett-e ezeken a hatalmas macskaköveken járni? Mert én nem. Pedig Róma, sőt egész Olaszország tele van velük. Gondoltam megemlítem, mert a síszünetben picinyke csapatunk a csizmába utazott turistáskodni. Miután rendkívül kényelmes buszutunk véget ért, máris Velence ingatag talaján találtuk magunkat. Láttuk a tengert, keskeny utcácskákat, rengeteg hidat, és végül természetesen a Canal Grandénál lyukadtunk ki. Vaporetto vitt minket vissza. Meg kell mondjam, nem egyszer hittem azt, hogy megfeneklettünk, de rá kellett jönnöm, csak megállni készülünk. Nem épp fénysebességgel száguldoztunk, ennél még a jó öreg szegedi tömegközlekedést is hatékonyabbnak tartom. Mégis rengetegen választják vapikát, mint tömegközlekedési eszközt. Vagy nagyon sok idejük van, vagy nagyon korán kelnek, hogy beérjenek a munkahelyükre.

Rómában már az este köszöntött bennünket, no meg a mérgeesen dudáló kocsik, amik megpróbáltak elmenni az úttest közepén álldogáló turistahad mellett. Miután sikeresen a járdára kászálódtunk

az úttestről, birtokba vettük szállásunkat és "ki-ki nyugalomban" eltöltötte első estéjét Rómában, természetesen a bólogató eperfa meghitt közelségében. Rómában az első teljes napunk a nevezetességek megnézésével telt: megcsodáltuk a Pantheon lyukas tetejét, és ámultunk minek is az oda, megnéztük a Piazza Navona ékességeit, főleg azt a híres szoborcsoportot, ami éppen felújítási vásznában pompázott előttünk. Este pedig meglestük a Colosseumot, ahogy az este fényeiben colosseumoskodott. A második napon már komolyabb élményekben volt részünk, mint a Szent Péter Bazilika és a Vatikán gyűjteménye. Különösen az a festmény tetszett, amelyik olyan volt, mint egy piros csempéjű fürdőszobafal. Valóban fantáziadúsnak találtam. Viszont, ahogy Michelangelo Ádámja az Úrnak nyújtotta kezét, igazán felülmúlhatatlan. Hát még az, ahogy ezt egy óriási teremnyi turista szájátva bámulja. A harmadik napon napsütésben is megnéztük a

Colosseumot, sőt be is merészkedtünk. Jó nagy, jó meredek lépcsőkkel, úgyhogy tessék felkészülni, ha erre tetszenek turistáskodni. Ez után a Forum Romanum romjai között átéreztek a kor szellemét. A negyedik napon sajnos nem Pompei felé vettük utunkat, de a tengerpart utánozhatatlan szépsége mindenért kárpótolt. Szaladgáltam a homokban, és annyi kagylót gyűjtöttem, hogy lesz mit osztogatni az unokáknak. Ez után a katakombákat látogattuk meg, nagyon izgalmas volt a kalauzolás, főleg hogy vezetőnk hol itt, hol ott tűnt fel, és hol erre, hol arra kellett volna mennünk. Az információkról is csak élőlánc útján értesülhettünk, így jutott fülembe az is, hogy valami agyagból volt, de hogy mi, azt valószínűleg már sosem tudom meg.

Csütörtökön indultunk haza, útba véve Assisit, Pisát és Firenzét. Assisi valóban nagyon szép kis falu, jó meredek utcákkal – nem hiszem, hogy sokat kell sportolniuk az ott élőknek. Meglátogattuk azt a templomot, ahol egykor Assisi Szent Ferenc élt. Pisába érve kicsit meglepő, tudom, de láttunk egy ferde tornyot. Olyan ferde volt, hogy szívem szerint gyorsan visszadöntöttem volna a helyébe, de nem mertem, hátha még Galilei bent kísérletezik, és én megzavarom valami újdonság felfedezésében. Így hát csak kívülről csodáltuk. Ezen kalandjaink után Firenzébe vezetett utunk, estére értünk oda, így ott is csak kívülről nézelődhattunk. Ez után visszaültünk a buszba, és meg sem álltunk a jó öreg Magyarorszáig.

Még pár szót hadd ejtsek az olasz vendégszeretetről. Első étteremi élményünk során közelebbi kapcsolatba ugyan nem kerültünk a pincérrel, de a gorombaságát sikerült megtapasztalnunk, meg is volt a véleményünk az országról. Ezt az utcákon cirkáló jaguárok változtatták meg, és az, ha egy turistát megkértél, kalauzoljon el egy mosdó felé, a barátja puccos vendéglőjébe irányított, egy pihe-puha, gyertyafényes luxus-toalettbe. Ennyit Olaszországról, a csizmáról, amibe látszólag olyan sok minden belefér, belülről mégis csak az igazi értékek töltik meg, mint például a múlt iránt érzett tisztelet, szeretet, no meg a turistákat megpillantva előtörő empátia. De a legösszintébb dolog, amit állíthatok erről az országról az, hogy akár akarja az ember, akár nem, a Trevi-kútba dobott érme biztosan visszahozza, mert a könnyed revü, mely Itáliában uralkodik, megragad minden arra járót.

BARTHA ÉVA LILI

Olaszország más szemszögből

LA CITTÀ ETERNA

Tucatnyi gyerek, még több szülő és még annál is több csomag sorakozott a hideg rakparton, várva az elkövetkezendő 15 órás útjátársát, a Nagy Sárga Buszt. Ölelés és puszkálás áradata után jött az első kihívás, a helyfoglalás. Sehogy sem akart 73 ember beférni a 75 fős buszba. Végül az alsó szinten ültek a tanárok és néhány szerencsétlenebb diák... Történt ugyanis, hogy a felső emelettel szemben, alul nem volt fűtés, ami főleg éjszaka okozott gondot. Ennek ellenére az utazás jó hangulatban telt, leszámítva a „technika szüneteket” megelőző fél órát. Bizonyos időközönként közel 70 ember megszállt egy kis számú WC-vel rendelkező benzinkutat. Mondanom se kell, hogy a busz-budi csomagokkal volt megtömve, a későbbi szagukról inkább nem is szólnék. Kora reggel érkezünk meg a nem éppen szikrázó Velencébe. Az éjszakai hibernálódásunkat egy „frissítő” reggeli séta követte, majd városnézés, galambok hada a Szent-Márk téren és a kihagyhatatlan vaporettozás.

Vissza a buszba, irány Róma!

73 ember csomagjának kipakolását sikerült egy igen keskeny utcában végrehajtani, ami nem kis fennakadást okozott a dudálást kedvelő olaszok életében... Másnap, kipihenten és illatosan vetettük bele magunkat a folyton nyüzsgő és verőfényes Rómába. A 3 nap alatt gyakorlatilag minden útikönyvben szereplő látványosságot megnéztünk. Azaz a Spanyol-lépcsőt, Trevi-kutat, Pantheon, Colosseumot, Navona teret és még rengeteg mást is. Jártunk a Szent Péter bazilika

kupolájában, ahol mindenki levegő után kapkodott, ami a több száz lépcsőnek és a fenti látványnak volt köszönhető. „Alattunk volt Róma” (by Kocsis Illés Tanár Úr). Jártunk még a Vatikán-múzeumban, ahol sok japán turistán átverekedve magunkat, láttuk a Laokoon-szoborcsoportot is.

Az estétet főleg a másik csoport szálláshelyének (Alessandro Palace) vendéglátóipari egységében töltöttük regenerálódással (?) és meccs nézéssel. Megállíthatatlanul közeledett az utolsó nap, ami egyben a csomagolást is jelentette volna. Ennek ellenére a 8 fős szobánk úgy nézett ki, mint ahol bomba robbant. Nem kis harc árán, aztán az utolsók is bezárták a bőröndjeiket, ám még nem kis hazánk volt az úti cél. Előtte megnéztük Assisi Szent Ferenc szülőhelyét Assisiben (ki gondolta volna?). Voltunk Pisában is, ahol a trükkös toronytartó fotók sokasága készült, végül vetettünk pár pillantást az éjszakai Firenzére is. Már „csak” a hazaút várt ránk, amire több és vastagabb ruhával készültünk. A sofőrök tapasztalatának is köszönhetően épségben megérkeztünk Szegedre, ahol a már említett szülők sokasága várta haza a pici lányát/fiát. Végezetül annyit mondanék, hogy bízom a Trevi-kútban!

Radnóti-sítábor cenzúra nélkül

2008. FEBRUÁR 16–22.

Ha néhány szóval jellemeznem kéne iskolánk idei, téli sportok szerelmeseinek rendezett sítáborát, akkor bizony szegény Pierre A. Larousse-t meglehetősen kellemetlen helyzetbe hoznám a maga hatalmas, vaskos enciklopédiáival egyetemben. Summa summarum, váll nem maradt helyén, szem nem maradt szárazon, s a Spar-üzletláncnak sem lehetett oka panaszra napi bevételét illetően. Ami pedig lelkes biztosítónkat illeti, nem lennék meglepve, ha ezek után új vállalkozásnak nézne elébe.

2008. február 16-án, szombaton, 6 órakor, mikor Szeged városa még az igazak álmát aludta, két, összkomfortos busz gördült ki a Radnóti

Miklós Kísérleti Gimnázium és Általános Iskola udvaráról a Tisza Lajos körútra, hogy megkezdje 12 órásnak ígérkező viszontagságos útját a Karintia hófedte hegláncai övezte Seeboden felé.

Az utazás alatt kisebb fajta belső versenyhelyzet alakult ki, mintegy fokozván az egyébként is már megle-

hetősen izgatott hangulatot. Ifj. Láng Imre tanár úr autóbúsa minduntalan Wirth István tanár úr járgánya felé kerekedett, fél óras előnyre tevén szert. 1–0. Még behozhatjuk!

A korábbi évekkel ellentétben a Sors megkímélt minket a határátlépés bonyolult, procedúrás műveletétől, immár a boldog örökérvényűség jegyében. Szabadon folytathattuk utunkat Osztrákhon földjein.

Ráabafüzes-Graz – havat még nem látni, de mi azért még bízunk az enyhe idő ellenére is.

16:00 – Hotel Steiner megszállása, szobák birtokba vétele. Megérkeztünk.

A másnapra helyel-közzel revitalizálódott csa-

pat készen állt a sítérep elfoglalására. Nem is késlekedtünk hát.

Innerkremis. Húsz perc buszút csodálatos, vadregényes tájakon. Régi várromok egy-egy magányos sziklaormon, néhol fehér derengés sejlik át a több száz éves fenyveseken. Van remény! A sípályák tövében mindenki, a saját kvalifikációjának megfelelő csapatba tömörült, s már indult is a móka.

A szikrázóan kék égbolt lágyan hullámzott fe-
jünk felett, néhol egy-egy mentőhelikopter szelte át a leget, mint utólag megtudtuk, általunk gyara-
pítván a villachi kórház betegállományát.

Az öt nap alatt a hóesés elpártolt mellőlünk,

átadván a terepet a kegyetlen hóágyúk seregének, szám szerint egynek. Sebaj, azért meg-
érte, kedvünk nem szegte.

Ám, sajnálatos módon, hamar eljött a búcsúzás pillanata. Az itt töltött idő fénysebességgel szaladt tova, s nekünk bizony követnünk kellett őt. Pakolás,

érzékeny búcsúvétel Seeboden idilli környezetétől s a felvonók csilin-gelő zajától. Egy újabb sítábor ért véget ezennel.

Bő 10 óras utazás után értünk haza részben épen, szépen, ki-ki mily' szintet elérvén a bar-nasági/leégési-skálán. Ifj. Láng Imre tanár úr au-tóbúsa, hadd ne említsem, ismét győzött. 2–0 a végeredmény...

Ami pedig a továbbiakat illeti, nem kell csüggedni. Jövöre ugyanitt, sílécestül, jókedvestül, addig pedig még Tavaszi Fesztivál, SáRa-kupa, miegy-más, tessék élni!

Radnóti Tavaszi Kulturális Fesztivál

2008. ÁPRILIS 7–10.

HÁT AKKOR KULTURÁLÓDJUNK!

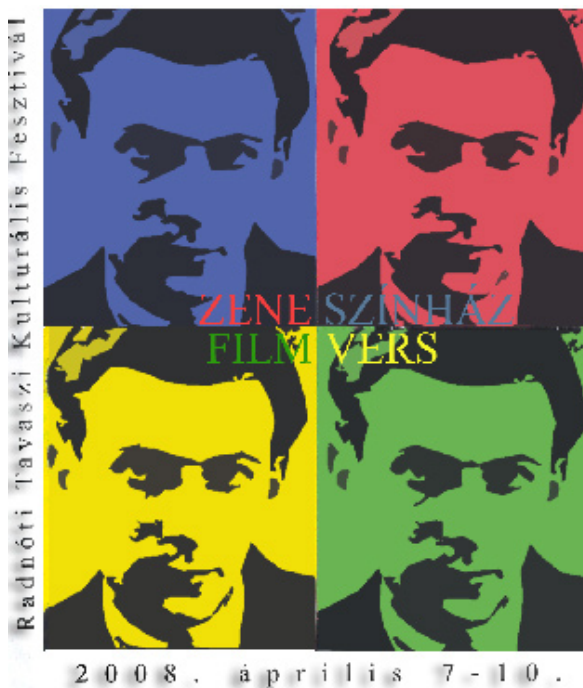
Nyugi, minden el van rendezve, mindenki érezze magát biztonságban, nem az ufó-magyar-tanárok csalafinta terve ez az esemény a Föld kultúra iránt érdeklődő lakóinak elrablására. Csak a színvonal megtartása és emelése a cél. Hisz kinek ne lenne kedve ellátogatni eme jeles eseményre, főleg amikor megrendezésre kerül: 2008. április 7–10. délutánonként. Ha már így helyben és időben megvagyunk, talán képben is illene lennünk. Szóval vannak ám a népokításnak céljai is, nem mintha nem gondoltam volna, csak közlöm, ha eddig netán valaki kételkedett volna. Elsődleges cél lenne a kulturális rendezvényeknek rangot adni iskolánkban, és természetesen emellett a tehetséggondozás és a tehetségek felfedezése. Nem kihagyandó az sem, hogy alkalmas lenne a fesztivál a humán kultúra közvetítésére is és az külön öröm lenne, ha ebből hagyomány tudna kialakulni. Most hogy így ki-részleteztem adolgot, ejtenék pár szót a célközönségről is, azaz rólunk. Mert hát ki másnak szólna ez a fesztivál, ha nem a diákoknak, akik természetesen a kultúra elapadhatatlan kútjából szeretnék minduntalan szomjukat oltani, és a pedagógusoknak, akik, ahol tudják, segítik a nebulót abban, hogy minél nagyobbat kortyoljon abból a kútvízből. Na, de elég messze kerültem már a fesztiváltól ezzel az összehasonlíthatatlan hasonlattal, úgyhogy gyorsan visszazökkennék a kerékvágásba. A szülőket is nagy szeretettel várjuk, sőt minden érdeklődőt. Joggal állíthatom, hogy teltház lesz, hiszen minden nap más kerül terítékre. Az első nap a zene felé vesszük majd utunkat, legalábbis a lelkes vállalkozók, akik meg szeretnék osztani velünk könnyed dallamaikból egy kis darabkát. A következő napon a Steven

Spielberg-képző diákjai mutatkoznak be. Na, hogy értsétek, azokat a kisfilmeket, amiket a médiaóra keretében kellett össze-vissza forgatni, közülük a jobbkat most megnézheti a nagyközönség is, sőt, még feltehetitek mélyenszántó kérdéseiteket is az alkotóknak. A harmadik napon színház költözik a házba: lesz Karinthy, Weöres és eredeti Radnóti-nebulós előadás is. Végül az utolsó napon a költészet furakodik köreinkbe, mely a rendezvény nagy fináléjaként szolgál. Ha jól számoltam, az éppen a „A magyar költészet napja”-nak előestéje, vagyis „elődélutánja” lesz, április 10-e. Sőt, ha hinni lehet a pletykáknak, péntek délután

egy minden feszültséget levezető bulira is sor kerülhet. Szóval, figyeljétek a plakátokat, és jelentkezetek minél hamarabb és minél többen önálló vagy csoportos produkcióval, hogy felejthetetlen legyen a Radnóti Tavaszi Kulturális Fesztivál. Cselesek ám a szervezők, nem? A szavak már ismerősen csenghetnek tavalyról, hiszen akkor és az előtt is volt már az iskolában efféle ünnepség. Lesz itt minden, ami a költészettel kapcsolatos, versek, szereplések és minden más is.

Békési Eszter tanárnő lelkes szervezésében benne van az egész radnótista szellem, és természetesen a mi daliás nemzetünk ravasz nyelvezetének körmönfont romantikája is. Így tehát csak azt tudom mondani: gyertek el, ha nem is minden műfajban, de egyben biztosan megtalálhatjátok magatokat, és ki tudja, talán még rejtett képességeitek is felszínre kerülnek :) Ne féljétek a kultúrától – ha véletlenül így lenne –, mert úgymint elkap titeket előbb vagy utóbb.

BARTHA ÉVA LILI

You are my destiny – kritika

Ti mit gondoltok, amikor lenéztek a hídról? Milyen érzés fog el az örvénylő vizet látva? Akinek még nincs tapasztalata vagy érzéketlen az effajta mozzanatokra, annak pótlásul ajánlom Arthur Miller Pillantás a hídról című darabját. Most gondolnátok, na de hogy lehet egy színdarabban folyó meg híd, főleg, onnan hogy pillant le a szerencsétlen színész. Hát sehogy. Mert nem kell. Nem a mű címéből kiindulva mondom ezt, csak láttam, éreztem, megmaradt. A szféra, amit a színészek bámulatos játéka teremtett, a nézők köré varázsolta mindazt a kétséget és biztosságot, amit abban a pillanatban érez valaki, amikor lenéz arról a bizonyosról, arra a bizonyosra. A történet egyszerű, de mégis ebben a hihetetlen egyszerűségben rejlik a legnagyobb bonyodalom.

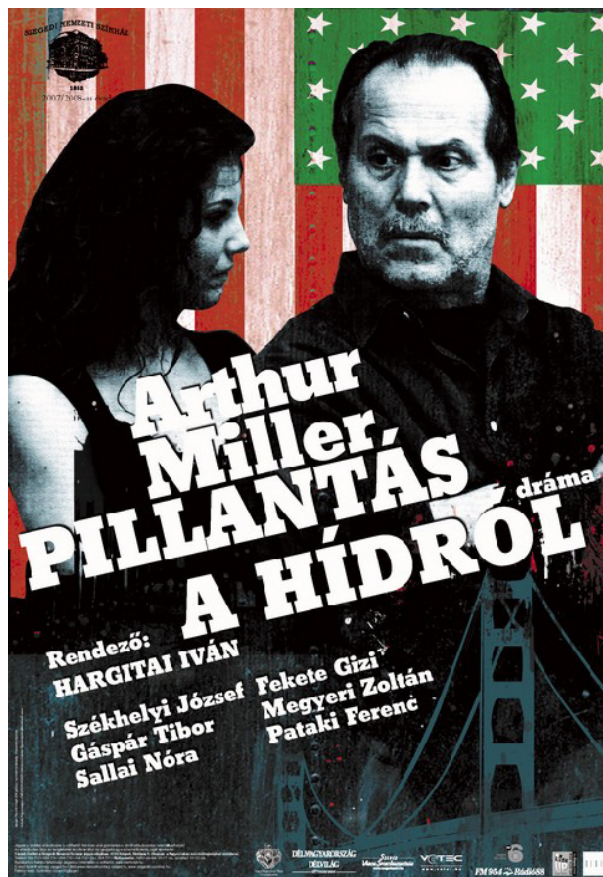
A keményen dolgozó munkás beleszeret nevelt lányába, míg az egy fiatal bevándorlóba lesz szerelmes. Itt kezdődik az egész, lassan kibontakozva, beférkőzve mindenhová. Ez után a zseniálisra formált tébolyodottság lesz úrrá a rendíthetetlen „munkás úron”, és minden, ami eddig reálisnak hirtelen elveszti racionalitását. A fejleményeket nem is mesélem el, hátha valaki a darab megnézésére adja a fejét. Érdemes megnézni, mindenekelőtt azért, mert őszintén megvallva nekem ez volt az első darab, amiután – mivel a fejből nem tudtam kihessegetni az elmúlt két óra történéseit – kisebb tűnődésre adtam a fejem: „hogyan is van ez?”. Na, most gondolom a szívükhöz kaptak páran, mi az, hogy eddig még nem ért ehhez hasonló kulturális sokk, de nem kell megijedni, ért már, csak ilyenformán nem. A színészek játéka szórakoztatott vagy untatott egészen eddig a darabig. Csak remélni tudom, hogy másokkal is hasonló a helyzet, mármint a

darabot illetően, nem a szellemi élményekkel kapcsolatban. Elárulom, akikkel eddig röpké szóváltást folytattam, meggyőzően nyilatkoztak a szóban forgó előadásról, úgyhogy ne higgyétek, hogy csak az én ömlengő véleményemet öntöm itt most elétek. Röviden ennyit is erről.

De annál több szót szeretnék arról, hogy hogyan jutott el kis csapatunk eme jeles eseményre. Fabulya Andrea tanárnő, mint műkedvelő és rendkívül lelkes magyartanárnőnknek sikerült jegyeket szereznie nekünk egy kis kukkolásra

vagy hogy nevezem. Tulajdonképpen a próba-folyamat végére nyertünk bepillantást méghozzá a legkisebb költség nélkül. Maximum az számítható fel költségnek, amit agyunktól igényelt a darab, gondolok itt a kiadós idegmunkára és érzelmfeldolgozásra. Szóval. Belfentes pozíciókat Maláj György tette lehetővé, aki a színház képviselőjeként kereste meg a tanárnőt és vette rá – gondolom elképesztő nehézségek árán – a közreműködésre. Az előadás után még beszélgetésre is maradt idő, hogy mindenki kibeszélhesse magából azt, amit ki kell beszélnie ahhoz, hogy

teljesen kibeszélt legyen. Sajnos a rideg élet kiragadott eme javak közül, de mint ahogy később megtudtam, megbeszélték, átbeszélték, kibeszélték, és jó volt. (A beszélgetést a rendező indítványozta a közönség véleményének kiértékelésért – szerk.) Ez úton szeretnék hát köszönetet mondani az illetékeseknek, hogy lehetővé tették a szellemi nevelésünk magasabb fokra történő emelését, és kifejezzük reménykedésünket az irányban, hogy efféle lehetőséget ismét felénk vet az élet.

You are my destiny - a darab

ARTHUR MILLER: PILLANTÁS A HÍDRÓL - HARGITAI IVÁN RENDEZÉSÉBEN

A szegedi Kiszínház az a hely, ahol Radnóti tanár és diák együtt ismerkedhet meg egy Arthur Miller-drámával, és ajándék jegyekkel élheti át a tragédia katarziszát, megfűszerezve egy beszélgetéssel a rendezővel s a színészekkel a darab után.

A sorsunk önmagunkban bujkál. Végzetünk rejlik minden kezdetben. Ahogy felgördül a függöny, már a néző elé tárul valami sötét, lepusztult házrészlet. Alfieri a narrátor-ügyvéd (Székhelyi József) tűnik fel a színen, majd a darab különböző jelenetváltójaként is megteszi ezt még párszor, és áttörve a falat szereplő és néző között kommentálja és értelmezi az eseményeket.

A történet Eddie Carbone (Gáspár Tibor) munkából való hazaérkezésével kezdődik, egy fiatal lány várja, nyakába, ölébe ugrik, szinte flörtölnek egymással. A néző nem érti, ők most rokonok vagy szeretők? Majd megjelenik Beatrice (Fekete Gizi), akiről lassan kiderül, nem házvezetőnő, hanem a feleség, aki próbálja fenntartani a boldog család látszatát. Catherine (Sallai Nóra) pedig a nevelt lány, aki a feleség számára rivális nő, de féltetni való gyermek is egyben. A lány pedig ennek a kettős érzelemnek teljes megtestesítője, amolyan ártatlan szirén.

A konfliktusok ott kezdődnek, mikor az olasz bevándorlók megérkeznek Carbone lakásába. Az először esetlen „nem oké” Rodolpho (Pataki Ferenc) Eddie hanyatlásával párhuzamosan érik ereje teljében pezsgő férfivá. Megrendítő folyamat ez, melyben Eddie nem képes elfogadni a változásokat, Catherine felcseperedését és Rodolpho iránt érzett vonzódását. Képtelen leplezni tiltott szerelmét mostohalánya iránt, és a kiegyensúlyozott férfi elkezd egyre lejjebb süllyedni a lejtőn, tökéletes színészi játékkal alátámasztva (macska-hanggá torzult beszéd, eszelős tekintet). Olyanná válik, amilyennek Rodolphót akarja láttatni: „a srác nem oké”. Rivalizálásuk egyik

tetőpontja a játéknak induló „bunyó-jelenet”, ahol Eddie levetkőzi már minden álarcát ruháival együtt, és megüti Rodolphót. Ekkor az eddig hallgatag megfigyelő, Marco (Megyeri Zoltán) tesz igazságot, s a székemelés példájával tanít. A rendezés többek között ezt a részt is filmes eszközzel lassítja le.

Eddie egyre zavartabb elméje fogságába kerül, tehetetlenségében elszabadulnak érzései, a Skoda ügyvédjéhez (melyben történő párbeszédet a hátra kivetítve láthatja a néző), és a telefonos áruláshoz süllyed. Felerősödik a feszültséget keltő lassításokhoz híven kapcsolódó szívdobogás, majd újra és újra előkerül a darab sorsszerűségét idéző zenéje: Paul Anka: You are my destiny. Marco imádkozik, mielőtt igazságot osztana és megfizetne az árulónak. Az esküvő napján mindenki retteg. Vajon ki az a „Te” a Te vagy a végzetemből? – kérdezheti Eddie tudatalattija. Catherine, mert belé szeretett? Beatrice, mert nem tudott úgy tekinteni rá, mint egy nőre? Rodolpho, aki elcsábította tőle a lányt? Vagy Marco, aki végül megölte őt?

Szenvedély s a végzet hatalma örök mozgatója a létnek. A téma napjainkban sem veszítette el aktualitását. Vajon Alfieri ügyvéd kit védene az élet ítélőszékén? Sokunkat, kik maszkok mögött rejtőző titkainkba fojtva élünk, és kiegyezésünk amolyan „fifty-fifty alapon” történik, vagy Eddie Carbonét, ki érzelmeit le nem tagadva meghasonlott, kitört, elárult és szörnyű véget ért?

Köszönet a színház szervezőinek, különösen Maláj Györgynek az ingyen kapott jegyekért!

2008. április 2-án, szerdán iskolánkba látogat Pataki Ferenc és Sallai Nóra, a darab két szereplője, egy kötetlen beszélgetésre! Mindenkit szeretettel meghívunk erre a rendhagyó alkalomra!

HORNYÁK S. NOÉMI

KÖZLEMÉNY

A DEO (Ducsa Erőemelő Oskolája) 2007-ben a személyi jövedelemadó (SZJA) felajánlott 1%-ából 154133 Ft-ot a club versenyzőinek versenyzésére fordított.

A diákmesterember gyötrelmei

Az alábbiakban egy fiktív, hangsúlyozom fiktív mesterember a főszereplő, akinek a reggelét nyomon követve rájöhethetünk, hogy mégiscsak jó a mi reggelünk. Bárminő egyezés bármivel vagy bárkivel a következő történetben, teljességgel lehetetlen.

A sötét éjszaka közepén a diákmesterember a relatív távolságtól függően az iskola és az otthona közt a legrosszabb esetben 5 óra, legjobb esetben 7 óra körül kel. Ez a folyamat hosszú és fáradalmas.

A vekker hangja rikácsol 6 órakor, majd fény pislálkol fel. A diák földhözvágja az órát, szitkozódik, hogy már megint reggel van. Felkel, érthetetlen

szavakat motyorá- szik, melyek még az álmának az utóhatásai, átugorja a vekkermaradványokat. Felbukik a tegnapi földön hagyott táskájában, majd újabb szitokroham következik, mert a táskájából az esés következtében kiesett órarenden az egész heti gyötrelme vázolva van. Sőt, ami a legrosszabb, hétfő van. Itt egy

olyan szitokroham következik, minek folyamánként a hörcsög is sarokba áll a szégyenkezés miatt. Pedig nem is ő mondta.

Felkászalódik a földről, s a szeme útjába akad egy biológia könyv. Na ne. Még ez is. Biológia témazáró. A gondolattól borzongva nyitná ki az ajtót, majd a nagy rohanásban beleakad a kilincsbé és elszakítja a pizsamáját. Már harmadszor a hónapban, pedig még csak elseje van. Leakasztja a kilincsről a ruha foszlányokat, rádobja az ágyra.

Most jön a nap legjobb része a tusolás. Már óvatosan közlekedve kimegy a fürdőszobába, de eszébe jut, hogy bioszt akar tanulni fürdés közben, ezért visszakecmereg a füzetéért. Bebotorkál a kádba, kikészíti a füzetet. Megnyitja a csapot. Ááááá!!! Forró. Mint a forró víz. Gyorsan elzárja, már óvatosan nyitja meg. Jéghideg, ááá, melegszik, egész jó, már nincsenek jégdarabok, hú. Szuper. Sikert. Akkor dugó be, füzet kézbe. Puff. Hát nem beleesett a vízbe? Ilyen nincs. "Mit ártottam?!" – kérdezi. "Sebaj, ha kidobom a kádból

– gondolja – , vizezsebb nem lesz." Meg is teszi. Röpke 15 perc alatt befejezi a fürdést. Gyorsan kiugrik a kádból, magára csavar egy törölközőt, megfogja a hajszárítót és elkezd szárítani a füzetet. Persze a fizikát nem ismeri, mely jelen esetben nem is érvényesül, ugyanis nem rázza meg az áram. Még jó, hogy a fizika nem működik buta emberek környezetében. Még jó. Viszont a füzet széle megég. Miért is ne tenné. A tanuló tanult valamit iskolában, ezért tudja, hogy ha valami ég azt vízzel el lehet oltani, szóval kinyitja a csapot a füzetre. Mi ellenben ismerjük a fizikát és tudjuk, a füzet újra elázik ilyenkor. A diák türelme fogyandóban. "Ma úgyis TZ - t írunk, nincs szükségem füzetre, maximum majd nem tanulok. Bár elkérhetem valamelyik okos osztálytársam füzetét" – forog az agykereke. Probléma megoldva.

Örömeiben visszaugrál a szobájába és lelkesen átesik a még mindig a földön heverő táskáján, egyenesen tenyérrel a vekker rugójába. Bal tenyérrel. Még jó hogy jobb kezes, így meg bírja írni a dolgozatot. Felkel az ágyon heverő foszlott pizsamáért, ám ijedtében az egyensúlyát is elveszti, mikor meglátja a véres tenyerét. Rá a táskára, pont a legtörékenyebb pontjára, a tolltartóra. Reccs. Eltörik egy ceruza. Nem baj van másik – mondaná a reklám. Miután magához tér az ijedtségből felüvölt. Na erre már a család is talpon van. Minden egyes tagja. Meg is bánták, hogy egy emeletre költöztek az egyszem fiukkal. Szitkozódnak egy darabig, majd gyorsan visszaalszanak.

A diákmesterember átmászik szülei szobájába, mert már fél 2 lábon menni, és anyja arca elé rakja kezét, aki ettől újra felriad a rossz álmából. Sikkant egyet, felkel és lemegy a konyhába, megkeresi a gyógyszeres dobozt, a diákot egy székre ülteti. Keresgél a dobozban és megfog egy barna üveget. Csak úgy találomra, mert a címkéjét lehetetlen, hogy elolvassa, ugyanis nincs rajta a szemüveg és amúgyis, sötét van. Kinyitja, megszagolja és ráönt egy keveset a sebre, melyből már kivette a rugót. A diák újra felveri mély álmából az egész családot a sakálüvöltésével. Mint utóbb kiderült, nem sebfertőtlenítő volt, hanem napolaj. Előfordul. Ártani nem ártott. Bekötötte gézzel, majd hatszor körbetekerte ragasztóval. "Na mehetsz suliba!" – mondja a drága jó anyuka, aki felkel egyszem fiáért éjszaka 6 óra 40 perckor.

A diák már kábulatából ébredve felmegy az

emeletre, felöltözik és már fogná is a táskáját, ha nem lenne elszakadva a vállpántja. De el van. Ezért kénytelen a már agyonhasznált táskájába átdobálni a könyveket és azt vinni a drága második otthonba. Ezt is elég bénázva teszi, ugyanis csak egy kezét tudja használni. Az eltört ceruza feltépi a ragasztót és leesik a kötés. Újra vérzik a seb.

A már fent leírt esemény újra lejátszódik: az anyuka felébred az ijesztő kéztől, újra bekeni napolajjal a kezét, mert még mindig nem elég éber ahhoz, hogy észrevegye mi van a kezében, majd immár tízszer tekeri körbe a kezét. "Kész. Na kisfiam, mostmár elindulhatsz. Nem 50-kor megy a buszod? 52 van. Ezt lekésted, nem? Sebaj, majd futsz." Rendben. A diákmesterember abban a hitben lép ki a ház ajtaján, hogy mindent átrakott

a másik táskájából. A buszsofőr gyorsan megingatja hitében. Pont most kell kérnie a bérletet, mikor mindig nálam van csak most nem?! Ami elromolhat az el is romlik. "Murphy, muszáj volt kimondani, biztos csak mittad történik meg nap mint nap!"

"Szóval mehetünk gyalog. Jó az ilyen esős időben esernyő nélkül. Imádom."

Röpke 25 perc séta és beért a suliba. Közben persze a madár is épp arra járt és eltalálta; a kutya is a lába alá "csinált", vagyis inkább ő lépett oda ahova a kutya csinált. Ez már csak így megy. Ennek így kellett történnie, hogy mire beér a suliba már úgy érezze, ennél már nem lehet rosszabb. Pedig de.

EVELEN

Baka István

Kedd, délután 2 óra. Szédelő menzások közül kivált egy lelkes, cipekedő csapat... Nem, nem a népvándorlást adták elő szerepjáték formájában, egy előadás izgatott kis közönsége voltak ők.

A szegedi Baka István Alapítvány jóvoltából megrendezett esemény özvegy Baka Istvánné Tünde részvételével iskolánk könyvtárában kapott helyet. A résztvevők várakozó figyelmétől vibrált a levegő, a rögtönzött színpadon arany napfényt szűrő függöny előterében fekete ruhás, komoly úr ült a koncentrációtól bölcsen hullámzó ráncokkal arcán.

A nézősereg apraja-nagyját hagymázás álomba röpítette a csengő, a zengő férfi-orgánnummal együtt lódultak magasba a gondolatok is.

Az előadóművész, Orbán György, egyé lényegült Baka István novellájával, kiszólt sorai közül, életet adott a betűfolyamnak. A homlokán kiütköző izzadságcseppek nem csupán az elragadó előadói hév, hanem a fokozódó fe-

szültség hírnökeivé lényegültek. Mozdulatai a szereplők mozdulatai voltak, a közönséggel együtt a szöveggel, a szövegben élt és lélegzett.

Ahogy a hallgatóság itta a történeteket, szembesült a Szekszárdi mise című Liszt-mű, Liszt Ferenc és Séner úr tragédiáján keresztül mindenkoron aktuális kérdésekkel. Felmerült a szerepvállalás, a magyarság és a hovatartozás problémája; megjelent a kisember-nagyember viszonya; szó esett a haza, a sors témaköréről; találkozhattunk a magyar társadalom, valamint a magyar virtus kritikájával is.

Orbán György számon kért, érvelt, kicsinyeskedett, vitatkozott, mesélt, kérdezett, felelt vagy csupán várt a válaszra. Ajkain történelem és fikció formálta a szavakat, megelevenedett a múlt, megszólalt a jelen.

Az emberi szív egy darabja kapott így hangot, katarzis-élmény virágozott ki a nézőben, elemelt a mindennapoktól és napfényben fürdette a befogadó lelkeket.

KISS TÍMEA

Mint a szél

Hűvös őszi délután elé nézett a baráti társaság. Nem számított a hideg, újra együtt lehettek annyi idő után. Már négy év telt el mióta elszakadtak egymástól, mégis összehozta őket a sors. Új iskola, új város és új élet várt mindegyikükre az általános iskola után, de nem tudtak elválni. Ez már csak így megy egy kis faluban.

Beszélgettek. A téma változó, nem fontos, csak a pillanat, amit ők öten már rég nem éltek át. Voltak gondjaik. Valakinek talán túl sok is, de nevettek. A nyolcadikos osztálykirándulás került szóba. Szépe emlékek sora jutott eszükbe: a mozi, a tanárnő hegyi beszéde és persze a hajnalig tartó ébrenlét. Akkor is egy csapatba tartoztak. Mennyi minden történt azóta! Rengeteg dolog megváltozott! Nehezebb lett az életük, kezdenek felnőni, pedig olyan jól érezték magukat gyerekként. Azt a felhőtlen boldogságot már soha senki nem bírja nekik visszaadni. Könnyebb és egyszerűbb volt megtalálni a helyüket a világban. „Ideje megkomolyodnod!” – mondogatta mindenki – „El kell döntened, mi leszel, minek tanulsz tovább!” Abbamaradt a nevetés. Egymásra néztek. Fürkészték egymás tekintetét, pedig jól tudták mire gondol a másik. Tudták, mégsem szóltak, nem akartak panaszkodni. Hosszú perceken keresztül némán ültek egymással szemben a park közepén.

Elszaladt mellettük három kisgyerek. Játsoztak. Fogócskázás közben sikítva rohagáltak örömben.

– Milyen szabadok! Mint a szél!

– Mi is ilyenek voltunk! Nem emlékszel? – kérdezte Olivér kissé gúnyosan, de szemében huncut fény csillant meg.

– Én még egyszer újra ilyen leszek, mint a szél! – mondta lassan elhalkuló hangon Lili. Behunyta szemét. Elkezdett könnyezni. Soha nem sírt még előttük. Mindig őt tartották a legkeményebb lánynak. Nem tudták mit tegyenek, eddig mindig ő segített nekik, ha problémájuk volt.

– Baj van? Családi zűr? – kérdezték. Nem akartak tolazkodni, de nem bírták ki.

– Nincs semmi! Csak nagyon hiányoztatok! – felelte miközben megpróbált mosolyogni.

– Jó дума! Meséld másnak, hisz ismerünk! – Oli hangjából aggódó szemrehányás érződött. Mindig is többet érzett a lány iránt, mint egyszerű barátság, de még magának sem merte bevallani. És most félt. Félt, hogy nagy baj van és elveszíti.

– Nem megy a tanulás! Valószínűleg nem vesznek fel sehova! És... Hát a húgom... A húgomnak vérrákja van. A múlt hónapban derült ki. – döbbsent csend fogadta a borzalmas hírt, száraz falevelek csörgése zavarta csak a síri nyugalmat. – Nem tudom, mit tegyek! – hangja remegett egész testével együtt.

– Majd melletted állunk! – szolt bátran Viki.

– Nem lesz semmi baj! – próbálta nyugtatni Erik és Vanda. Mind a négyen megfogták Lili kezét, megszorították, majd kórusban mondták:

– Mindhalál! – Ez volt a legtöbb, amit érte tehettek egyelőre, s barátuk érezte, hogy a vég-sőkig kitartanak mellette.

Felgyorsult az idő! A nap egyre korábban tért nyugovóra, az északi szél egy re fagyosabb levegőt hozott, a föld aludni készült. Lili húgának állapota változatlan maradt, de úgy tűnt jobban lesz. A dolgok kezdtek visszatérni a rendes kerékvágásba.

Egy decemberi reggel Lili veszekedésre ébredt. Édesanyja ordított a telefonba.

– Hogyhogy menthetetlen? – üvöltözött. – Az lehetetlen! – majd lecsapta a kagylót. Mikor szembetalálta magát lányával, csak nézett rá szótlánul. Arcáról le lehetett olvasni azt a keserű fájdalmat, amit érzett. Kiment a lakásból, de Lili tudta miről, vagyis kiről beszélt az imént az anyja, de nem bírta felfogni. Talán nem is akarta.

Szokás szerint bement az iskolába. Biológia utáni szünetben megkereste az osztályfőnöke, a legrosszindulatúbb tanár, akit valaha ismert. Érezte, hogy amit most fog kapni, azt nem fogja megköszönni.

– Kisasszony! Hallottam újabb kettést sikerült kapnia matematikából! Azt tanácsolom, kérdezze meg az utcán a koldusokat, milyen volt a bizonyítványuk, mert azzal a tanulmányi eredménnyel, amije van, még hajléktalannak sem lesz megfelelő! – monológját olyan undorral adta

elő, mint aki nem is emberrel beszél. Lili lenyelte a sértést.

Vége lett a hetedik órának is. Irány haza! Számptalan gondolat kavargott a fejében, nem akartak megállni, s mint gyülekező viharfelhők tornyosultak felé és sötétítették el elméjét. Leszállt a buszról és elindult. Sok kedves ismerőssel találkozott, de nem tudta viszonzni a mosolyokat. Épp a falu egyik kocsmája előtt ment el, amikor édesapja lépett ki elé részegen. Szülei már tizenegy éve elváltak, apja még sokáig zaklatta őket, majd mikor abbahagyta, már a gyermekére sem volt kíváncsi. Annak az időszaknak a nyomai mindig is benne éltek a lelkében. Sajnos nem tudta kitorölni, bármennyire is próbálta. Már fél éve nem beszéltek egymással.

– Várj! – a férfi megfogta a korlátot. Jött az első lépcsőfok és máris belebotlott a saját lábába. Míg kettőt lépett jobbra két fokkal jutott közelebb a földhöz, de már a jobboldali korlátba kapaszkodott. Lili meguntta és indulni készült.

– Azt mondtam, hogy várj meg! – dörmögte. Mikor megbillent az egyensúlya, Lilinek hátrálnia kellett, nehogy magával rántsa.

– Na, hogy van az a ribanc anyád? – kérdése közben kilátszott sárga és hiányos fogsora, amit a cigi színezett be és szája iszonyatos bűzt árasztott.

– Él még az a fattyú testvéred? – majdnem nekiesett a biciklijének. Lili nem jutott szóhoz. A harag, a gyűlölet és az undor, ami előntötte szívét, mégsem tört felszínre. Nem engedte, inkább elrohant.

Olivér jött vele szembe.

– Szia! - észrevette egyből, hogy valami nincs rendben. – Mi történt? – de barátja nem állt meg, csak futott tovább. Szörnyű gondolat szaladt át a fején. Nem volt tisztában a történetekkel,

de tudta, hogy most mellette a helye. A biztonság kedvéért azért szólt Eriknek, és már szaladtak is. Közben elkezdett szállingózni a hó.

Kopogtattak, de senki nem nyitott ajtót.

– Lili? Lili itt vagy? – a szobájában találták meg. A padlón hevert, de még eszméleténél volt.

– Hozz segítséget! – kiabálta Olivér. – Úristen, Lili mit tettél? – letérdelt mellé és meglátta az üres nyugtatós dobozt.

– Mennyit vettél be?

– Eleget!

– De hát miért!?! – eluralkodott rajta a kétségbeesés.

– Nincs miért élnem! Pihennem kell! Engedj...

– nagy levegőt vett – Engedj el!

– De Lili! Lili, én... – de már nem hallotta. Többé már nem hallott semmit. Elaludt örökre.

Mikor Erik visszaért a mentősökkel, Olivér a lány élettelen testét ölelte és zokogott.

– Miért? Miért? – sírva nézett körbe a jelenlévőkön. Senki sem válaszolt, nem néztek a szemébe se.

– Nem teheted ezt, érted? Ébredj fel! – hirtelen felállt és kirohant a házból...

Egy hét telt el. Sok ember leghosszabb hete. Még nagyon fájó az esemény, felfoghatatlan. A temetésre körülbelül kétszázan jöttek el, családtagok, barátok, erre az időre még a hűgát is kiengedték a kórházból, igaz csak tolószékben. Mindenki gyászolt, még az ég is sírt. Viki mondott búcsúbeszédet a barátok és osztálytársak nevében. Arról beszélt, mennyire felelős mindenki a lány haláláért, de nem bírta befejezni, a könnyei belefojtották a szót. A tömeg elindult, hogy elkísérje utolsó útjára szerettüket. Olivér leghátul állt, nem sírt még. Minden fiatal egy-egy szál fehér gerberát dobott a koporsóra. Mikor rádobták az első lapát földet, a fiúban tudatosult, hogy nincs többé.

Egyetlen ember állt az új sírnál, Olivér. Zuhogott az eső, már csupa víz volt. Meredten nézte a fejfát: Kocsis Liliána, élt 18 évet. A sírhalomra helyezte a fehér szegfűt, amit hozott. Felegyenesedve arcát lágy fuvallat csapta meg. Szeme sarkában könnycsepp jelent meg. Most már szabad, mint a szél, gondolta, és legbelül megértette e szörnyű tettet.

Emosok és más egyéb nyalánkságok

Az emosok elkerülhetetlenek. Tény és való. Végigsétálsz a Kárász utcán, és tömegesen vetődnek eléd „a stílust” képviselő fiúk és lányok. (Bár nehéz 100%-os bizonyossággal megállapítani, hogy ki melyik nemet képviseli...)

Az emoidokat igen könnyű felismerni, első sorban a hajukról, amit féloldalasan, napellenzőként a szemükbe fésülnek, és kizárólag fekete lehet. Ez a hajviselet fiúknak és lányoknak is egyaránt kötelező, akár csak a fekete kihúzott szemek, amiből természetesen csak az egyik látszik, így

egyedi. Öltözködést tekintve is csak a sötét színek jöhetnek szóba: nadrág, lehetőleg répaszárú (ami különösen jól szokott mutatni, ha az illető kevésbé vékony ...), old school melegítő (a nagy stílusában), hajpánt, öv és csuklópánt. Esetleges cseresznye és halálfej minták megengedettek. Ezen kívül úgy tűnik, hogy akinek nincs piercing a szájában, azt eleve kitaszítja az emos társadalom.

Maga az „emo” szó az angol emotional szóból ered, utalva a magukat a stílus képviselőinek valló tinédzserek „gazdag” érzelmi világára, ami többnyire kimerül „az élet elviselhetetlen”, „engem senki sem ért meg”, és a „jó lenne már felválni az ereimet” gondolatokban. Az emoidok ugyanis erősen öngyilkosságra hajlamos tagjai a társadalomnak. Lehetőleg Gillette-pengével, amennyiben ez hiánycikk, egyéb márkák is megteszik.

Na nehogy már ez legyen a divat! Öngyilkosnak lenni? Inkább ciki, mint menő. Mindezt a figyelem felkeltéséért, mert még egyetlen olyan egyént sem láttam, aki nem fülig érő szájjal beszélt volna – depressziós társaihoz hasonlóan. Biztos a különböző borotvapengék hozták ennyire lázba őket... Mindenesetre úgy tűnik, rengeteg hívet talál magának a 13 évesek körében ez az irányzat, de szerencsére 17 éves korra már illik kinőni. (Ezt javaslom Bill-nek is, a Tokio Hotelből, aki egyébként 18 éves, és meglepő módon fiú.)

Szerencsére ez az egész emo-dolog kezd lefut-

ni. Viszont kíváncsi vagyok mi lesz a következő tömeghisztéria. Egyébként én a 80-as évek diszkó stílusa mellett teszem le a voksomat.

Azért emellett, mert mikor fekete cipőt kerestem, szinte minden boltban találtam egy-két csillogó, flitteres, rikító (főleg lila és zöld) színű topánkát és telitalpú holdjárót. Sőt Budapesten már rikító citromsárga farmert is lehet kapni. Vicces lesz a lapos talpú slip-ekhez szokott kislányokat magas holdjárókban látni... És mivel minden mindig változik, örüljünk neki, a zene legalább jobb, mint a TH...

“EGY EMO-S ÁTLAGOS NAPJA...

8:00 Ébredés. Tükörbe nézni, majd elsírni magunkat, hogy elaludtuk a hajunkat.

8:30 Előző pont miatt öngyilkosság megkísérlése. Sírás.

9:15 Két sikertelen kísérlet után folytatni a napot.

9:20 Kiválasztani a változatosan fekete ruhát a mai napra.

9:50 Fürdőszoba: eltávolítani szálanként a testszőrzetünket, hajbelövés, körömfestés, smink. Sírás.

11:00 Az új képeket feltölteni a myspace-re. Emailek lebonyolítása. Myspace-en megosztani a haverjaiddal, hogy mennyire bevág a seggedbe az új farmerod. Megírni, hogy mennyire el vagy keseredve.

12:00 Néminemű táplálék elfogyasztása. Tokio Hotel-imádás.

13:00 Sírás.

13:25 Msn-en megbeszélni, hogy beszakadt tegnap a körömöd.

14:00 Megosztani a világgal a fájdalmadat. Sírás.

15:00 Végre kimerészkedhetsz az utcára. Elmész a barátaidhoz megbeszélni a legújabb divatot. Kollektív sírás.

17:00 Vacsora, könnyekkel kísérve.

18:00 Msn, myspace és társai.

20:00 Fürdés, smink eltávolítása. Tokio Hotelre sírás.

20:45 Smink nélkül a tükörbe nézni, majd szembesülni, hogy mennyire ronda vagy. Sírás.

23:00 Myspace-en összegezni a napodat, elköszönni a netes haveroktól.

00:00 Lámpaoltás. Kis pityergés Tokio Hotelre, még mielőtt elalszol.”

EILEEN

Márciusi programajánló

Március. Hmmm. Nyuszi, tojás, locsolkodók, napsütés, csöppnyi tavasz és egy kis kultúra!

Ebben a hónapban két világhírű festő alkotásait is megtekinthetitek a napfény városában. A Móra Ferenc Múzeumban a magyar származású Victor Vasarely (eredeti nevén: Vásárhelyi Győző) 31 művét csodálhatjátok, aki az opart szinte legjelentősebb képviselője. A Reök-palotában pedig Pablo Picasso, a modernista korszak legjelentősebb festőjének festményeit nézhetitek meg május 13-ig.

Kocertekben gazdag március előtt állunk. A Jate klubban: Pál utcai fiúk, Belmondo, Belga, Monchichi Potencial, 30y, Kiscsillag, Bikini, Neo, Subscribe és Superbutt

együttes bulijain tombolhattok. A Szote klub kínálata: Mystery Gang,

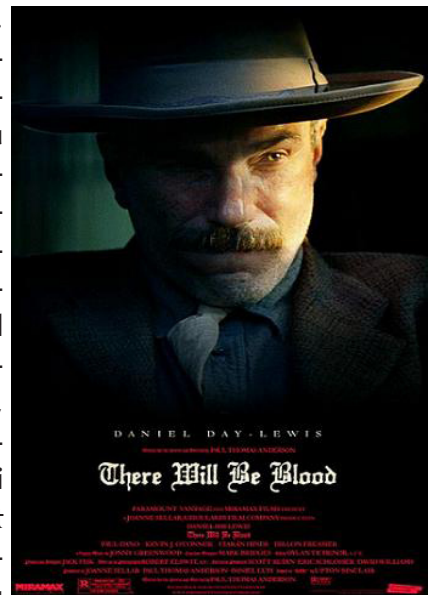
Ganxst Zolee és a Kartel, Amber Smith & The Trousers.

Ha színházba vágytok, nézzétek meg az Anconai szerelmesek című darabot! Ami egy kacagtatóan fordultatos, kedvesen pikáns, szellemes, zenés összekacsintás a hetvenes évek slágereivel. Egy kedves darab, teli humorral és olasz slágerekkel. Helyszín egy Adria-parti városka terecskéje, a hetvenes években, ahol megesik, aminek meg

kell. Van itt Don Tomao, könnyűvérű szobalány, beszédhibás lány és fiú, akik egymásra találhatnak, borzalmas kávé felszolgáló ristorante, életunt milliomos, szentéletű bölc, akinek durva csuhája alatt érző szív dobog, ja és persze egy tűzrőlpatlant ungherese lány, aki bambinot vár a szíve alatt. Szóval bonyodalmak, humor humor hátán olaszszággal fűszerezve!

A mozikban most debütáló film, a Vérző olaj a család, a végzet, a hatalom és nem utolsósorban az olaj története.

A helyszín: Kalifornia tűzveszélyes határvidéke a századforduló idején, amikor minden a petróleumról szólt. A főszereplő: Daniel Plainview (Daniel Day-Lewis), az egykori ezüsbányász, aki saját erejéből vált nagyhatalmú olajmágnássá. Ha csak egy romantikus vígjátékra vágytok, akkor kukoricázatok a Mindenképpen talánra, Ryan Reynolds főszereplővel.

Aztán finoman a kölnivel!!!

GILA NOÉMI

IMPRESSZUM

RadnótiSokk, a Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium diáklapja - 2008. március

Kiadja: Radnóti DÖK

Felelős kiadó: Gál Béla

Nyomda: s-Paw Kereskedelmi és Szolgáltató Bt.

Segítő tanár: Plugor Magor tanár úr

Főszerkesztő: Kurgyis Eszter 12.M

Főszerkesztő-helyettes: Janáky Zita 12.B

Tördelőszerkesztő: Najzer Helga, Török Balázs 11.M

Grafikus: Najzer Helga 12.M

Szerkesztők: Janáky Zita, Szeri Kriszta 12.C, Mester Júlia

12.M, Juhász Levente 12.M,

Bartha Éva Lili 11.M, Apagyi Adél 9.D, Gila Noémi 9.D,

Kádár Eszter 9.D, Marton Kata 11.C, Papp Melinda 11.B

Külső munkatárs: Riener Ferenc tanár úr

Ha véleményed vagy kérdésed van, írd nekünk! Elérhetőségünk: radnotisokk@freemail.hu

A RadnótiSokk hivatalos honlapja, ahol a korábbi számok is elérhetők: www.dokkeno.dobotrade.hu

REJTVÉNY

TAVASZI SOROK

A rejtvény megjelölt soraiban egy-egy tavasszal kapcsolatos meghatározás található.

VÍZSZINTES: 1. Wolfgang Amadeus Mozart zeneműve 13. Építkezés kezdő műveletét végző 14. Teljesen beborít, eláraszt 16. Némán vár! 18. Komárom-Esztergom megyei település 19. Orchestral Manoeuvres in the Dark együttes rövid neve 20. Tantál vegyjele 21. Hallásvizsgálat eredményét rögzítő görbe 25. Római 1004 26. Részben nyitott oldal gazdasági épület 27. Európai Unió 28. A művészi alkotásokban megnyilvánuló szépséggel foglalkozó szakember 31. Rövid női becenév 32. Egykori piros nyakkendő iskolás

34. Cseh történelmi festő (Mikolas) 35. Tejtermék 37. Alá 38. Dél-európai nép 39. Soha egynemű betűi 41. Tavasz, olaszul 44. Rövid morzehang 45. Pápai hármaskorona 47. Belső hang! 48. ... de Vega (spanyol drámaíró) 50. Döntetlen a sakkban 51. Fákkal és állatokkal foglalkozó mezőgazdasági szakember 53. Oltár közepe! 55. Arra a helyre nyomó 57. Némán érez! 58. ...-Murr (Csukás István mesehőse) 59. Mohamedán fejfedő 60. Kettős törzsű, gyors járatú hajó 63. Hamis 64. Csökönység 65. Seben képződő bevonat 66. Igeköti 67. Savanykás aludttej féleség 69. Osztrák zeneszerző, a Tavaszi hangok című keringő komponistája 72. Falun néhol még ma is élő tavaszi népszokás

FÜGGŐLEGES: 1. Ady Endre verse 2. Határozórag 3. Delon, francia színész keresztnéve 4. Férfi felsőruha 5. Hosszú tésztaféle 6. A Jupiter egyik holdja 7. Gyerekköszönés 8. A végén húzó! 9. Filcszerű anyag 10. Hálával gondol rá 11. Növényi rész 12. A szervezetbe jutott idegen anyagot hatástalanító ellenanyag 15. Márciustól júniusig nyíló, kék virágú, mezei növény 17. Ajakpirosító 22. Kalács jelzője lehet 23. Nagyon csúnya 24. Rugalmatlan 25. Réveteg 29. Csódarab! 30. Valaminek (pl. szobornak) az alja, régies szóval 32. Ismét 33. Svéd sziget a Balti tengerben, Európa leghosszabb hídja köti össze a szárazfölddel 36. Sok kisebb darabra vág 38. Lopva szerez 40. Megalapozatlan, téves vélemény, babona 42. Behajlított tenyér 43. Verset végigmond 46. Az a harmadik 49. Tévesen jegyez 51. Oda is, vissza is igekötő 52. Ésszel felfog 54. Ókori nép tagja 56. Japán kikötőváros Hokkaido szigetén 58. A Fókusz c. műsor egyik vezetője (Anikó) 61. Ügyirat 62. Darth ... (a Baljós árnyak egyik szereplője) 64. Kitérített jutalom 68. Szolmizációs hang 69. Kén és fluor vegyjele 70. Tetejére 71. Idegen földrajzi nevekben a szent rövidítése

RIENER FERENC

A rejtvényt a RadnótiSokk hivatalos honlapján is megtaláljátok.

Előző havi sorsolásunk nyertese Szeles Annamária 12.M, 2 db mozijegyet nyert. Gratulálunk!

TÁMOGATÓINK:

S-Paw
Kereskedelmi és Szolgáltató Bt.

